

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 210/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. T., B., zastúpeného advokátom JUDr. S. K., V., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu výsledkov jeho tvorivej činnosti zákonom podľa čl. 43 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 43/2010 zo 14. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2011 doručená sťažnosť JUDr. M. T. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu výsledkov jeho tvorivej činnosti zákonom podľa čl. 43 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo 43/2010 zo 14. decembra 2010.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ „vystupoval ako žalobca v občianskom súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Svidník, Krajským súdom v Prešove a tiež Najvyšším súdom... Sťažovateľ sa žalobou proti Mestu G. domáhal zaplatenia sumy 30.508,53 € s príslušenstvom, ako nároku na odmenu mandatára vyplývajúcu z platnej mandátnej zmluvy medzi žalobcom, ako mandatárom a Mestom G. ako mandantom, ktorá bola medzi účastníkmi konania uzavretá dňa 5. 9. 2005.

Okresný súd Svidník rozsudkom zo dňa 3. 11. 2009, č. k. 5 Cb 52/2008-82 zamietol žalobu... v celom rozsahu a zaviazal sťažovateľa na zaplatenie trov konania v sume 1.838,69 €.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie... Rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. 3. 2010... bol potvrdený rozsudok Okresného súdu..., ďalej bola žalovanému priznaná náhrada trov odvolacieho konania vo výške 740,01 € a bolo zároveň vyslovené, že proti rozsudku je prípustné dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, pretože doterajšou judikatúrou neboli dostatočným spôsobom riešené práva a povinnosti účastníkov mandátnej zmluvy v zmysle § 571 ods. 2 a § 568 ods. 2 Obchodného zákonníka... Sťažovateľ podal proti rozsudku Krajského súdu... dovolanie... Najvyšší súd... rozsudkom zo dňa 14. 12. 2010, č. k. 1 Obdo 43/2010-237 dovolanie sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu... z 18. 3. 2010... zamietol.“

3. Vecným základom predmetného súdneho sporu je skutočnosť, že „Sťažovateľ, ako advokát, zastupoval žalovaného pri podávaní žiadosti o poskytnutie finančných prostriedkov. Sťažovateľ vypracoval pre žalovaného písomnú žiadosť o poskytnutie prostriedkov, ktorá bola podaná. Následne bola zo strany žalovaného podaná ešte raz žiadosť textovo zhodná s prvou žiadosťou na 96,5 %. Žalovaný porušil povinnosti vyplývajúce

mu z mandátnej zmluvy aj z Obchodného zákonníka a odmietol uhradiť sťažovateľovi zmluvne dohodnutú časť odmeny.“.

4. Podľa názoru sťažovateľa „Všeobecné sudy vychádzali pri odôvodnení svojho rozhodnutia z toho záveru, že peňažné prostriedky boli žalovanému poskytnuté až na základe druhej žiadosti, ktorú si mal žalovaný spracovať sám“, hoci ako tvrdí sťažovateľ, „Druhá žiadosť je textovo a úpravu zhodná s prvou žiadosťou na 96,5 %“.

5. Sťažovateľ nesúhlasí najmä s názorom najvyššieho súdu, že „sťažovateľ vie, že väčšina podaní na súd alebo orgány štátnej správy či samosprávy má určité všeobecné náležitosti a nevyhnutnosť ich častého použitia má za následok existenciu formulárov. Úspešnosť podania je však závislá od špecifikácie predmetu podania a príloh, ktorými sa dôvodnosť kladného vybavenia doloží. A aj tým sa odlišovala žiadosť žalovaného od tej, ktorú podal žalobca (pozn. sťažovateľ).“.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že „Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 1 Obdo 43/2010-237 zo dňa 14. 12. 2010 porušil... článok 20, článok 43 ods. 1, článok 46 ods. 1 Ústavy ... článok 6 ods. 1, prvú vetu Dohovoru... v spojení s článkom 1 ods. 2 a článkom 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky“. Sťažovateľ súčasne navrhol, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu č. k. 1 Obdo 43/2010-237 zo 14. decembra 2010 a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a tiež prikázal najvyššiemu súdu, aby „obnovil stav pred porušením môjho základného práva“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 1 Obdo 43/2010 zo 14. decembra 2010.

II.A

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

11. Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v tom, že *„súd prvostupňový aj odvolací pochybili, ak nepriznali ochranu právu žalobcu na zaplatenie zmluvne dohodnutej odmeny. Žalobca vykonal všetko čo bol povinný vykonať pri zastupovaní žalovaného. Zámerným nekonaním – neposkytnutím súčinnosti a nedodržaním povinnosti žalovaného (mandanta), ktorá mu vyplývala z ustanovenia § 568 ods. 2 Obchodného zákonníka, došlo k tomu, že žalovaný si odpísaním žiadosti spracovanej žalobcom vytvoril druhú žiadosť, ktorú podal a na základe ktorej mu boli poskytnuté peňažné prostriedky.“*. Najvyššiemu súdu najmä vytýka, že *„dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 18. 3. 2010, č. k. 5 Cob 29/2009-206 zamietol“*, pričom *„námietky, tvrdenia a návrhy uplatnené sťažovateľom v podanom dovolaní vyhodnotil... ako nedôvodné“* (pozri tiež body 4 a 5). V súvislosti s tým sťažovateľ tvrdí, že *„Výsledok tvorivej duševnej činnosti sťažovateľa je nesporne jeho vlastníctvom. Ak teda žalovaný použil vlastníctvo sťažovateľa v rozpore s dohodou medzi nimi a v rozpore aj so zákonom (Obchodným zákonníkom v časti úpravy Mandátnej zmluvy), má sťažovateľ právo na ochranu pred zásahom do jeho vlastníctva. Všeobecné súde právo sťažovateľa neochránili a takto je rozhodnutie posledného v porade (teda NS SR o dovolaní sťažovateľa) v rozpore s Ústavou SR.“*

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súde, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou

medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o dovolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 1 Obdo 43/2010 zo 14. decembra 2010 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

14. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol dovolanie sťažovateľa, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení najvyšší súd okrem iného (v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľa) uviedol:

«Odvolací súd pripustil dovolanie o otázke, či v zmysle ustanovenia § 571 ods. 2 Obchodného zákonníka vzniká mandatárovi právo na zmluvnú odmenu podľa mandátnej zmluvy, ak očakávaný výsledok činnosti mandátára sa nedostavil z dôvodu porušenia povinností mandanta, vyplývajúcich mandantovi z ustanovenia § 568 ods. 2 Obchodného zákonníka. Odvolací súd je toho názoru, že v tomto prípade ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, pretože doterajšou judikatúrou neboli dostatočným spôsobom riešené práva a povinnosti účastníkov mandátnej zmluvy v zmysle § 571 ods. 2 a § 568 ods. 2 Obchodného zákonníka, a to v súvislosti s nárokom mandátára na odplatu, keď riadne vykoná činnosť, na ktorú bol povinný, a to bez ohľadu na to, či priniesla očakávaný výsledok alebo nie, v nadväznosti na povinnosť mandanta odovzdať včas mandatárovi veci

a informácie, ktoré sú potrebné na zariadenie záležitostí, pokiaľ z ich povahy nevyplýva, že ich má obstaráť mandatár.

Podľa § 568 ods. 2 Obch. zák., mandant je povinný odovzdať včas mandantovi veci a informácie, ktoré sú potrebné na zariadenie záležitostí, pokiaľ z ich povahy nevyplýva, že ich má obstaráť mandatár.

Podľa čl. III označeného ako súčinnosť mandanta prvej vety mandátnej zmluvy, mandant zaplatí mandatárovi sumu 5 000 Sk za spracovanie a správne zúčtovanie účtovných dokladov spojených s uplatnením peňažných nárokov mandanta.

Pre správnu interpretáciu a aplikáciu cit. ust. § 568 ods. 2 Obch. zák. treba vziať do úvahy okolnosť, že žalovaným je Mesto G. a predmetom mandátnej zmluvy bola jeho žiadosť o poskytnutie finančnej pomoci na rekonštrukciu jeho školských zariadení od K. v P., pričom žalobca ako advokát mal sídlo tiež v P. Okolnosť rovnakého sídla mandatára - žalobcu a subjektu, od ktorého mandant - žalovaný žiadal finančnú pomoc a odlišné sídlo žalovaného nasvedčuje tomu, že žalovaný chcel mať v P., kde sa o jeho žiadosti malo rozhodnúť, zástupcu konajúceho v jeho záujme, sledujúceho, prípadne reagujúceho na postup o žiadosti rozhodujúceho subjektu.

Zásadný význam pre výklad ust. § 568 ods. 2 Obch. zák. má povinnosť advokáta - žalobcu vyžiadať si od klienta informácie potrebné na to, aby mohol náležite chrániť jeho záujmy ako erudovaný právny zástupca a byť vo veci úspešný.

Podľa názoru dovolacieho súdu je od času poverenia advokáta zastupovaním klienta prvoradá jeho povinnosť, aby pristupoval k veci s odbornou starostlivosťou, to značí, aby usmernil svojho klienta, aké doklady od neho potrebuje a tieto od neho žiadal a nie, aby klient iniciatívne zisťoval, aké informácie od neho advokát potrebuje na to, aby mohol úspešne konať v jeho záujme. Z uvedeného vyplýva, že mandatár - žalobca bol povinný, pokiaľ vo veci nemal dostatočné praktické znalosti a odborné o tom, ako má byť konkrétne štylizovaná žiadosť a aké doklady treba priložiť, zistiť si to na K. v P., čo bolo pre neho ľahké, pretože tam má sídlo jeho advokátska kancelária, bol povinný tiež sa o postupe tohto úradu pri vybavovaní žiadosti informovať, aby mohol prípadné nedostatky v žiadosti a jej prílohách včas napraviť.

Skutočnosť a žalobca ju nepopiera, že K. v P. až začiatkom roka 2006 informoval žalovaného, teda nie žalobcu, že jeho žiadosť podaná žalobcom jeho menom neobsahuje

potrebné náležitosti, svedčí o tom, že žalobca sa o postupe v konaní vo veci podanej žiadosti neinformoval a s týmto úradom nekomunikoval.

Pokiaľ ide o dovolateľovu námietku, že súd I. stupňa a odvolací súd nesprávne interpretoval ust. § 571 ods. 2 Obch. zák. a znenie mandátnej zmluvy, keď usúdil, že mal nárok na odmenu, len ak by mandant dostal finančné prostriedky na základe ním dňa 7. 9. 2005 podanej žiadosti a nemá nárok na odmenu, ak ich mandant získal na základe žiadosti, ktorú podal žalovaný sám v roku 2006, pričom ním podanú žiadosť v prevažnej miere odpísal, táto námietka nie je dôvodná. Obidve časti tejto námietky sú neopodstatnené, a to ako tvrdenie, že žalovaný z 96,5 % odpísal vo svojej žiadosti podanie žalobcovo a tak aj mienka, že vlastne išlo o jeho žiadosť a má preto na odmenu nárok.

Je pravdou, že mandátna zmluva, podľa ktorej predmetom je právne zastupovanie mandanta mandatárom vo veci obstarania finančných prostriedkov na riešenie havárie stavieb presne identifikovanej školy výslovne neurčuje, či mandátnu zmluvu treba splniť jedinou žiadosťou. Výraz „obstaranie“ nie „obstarávanie“ v cit. znení však možno jednoznačne interpretovať ako jedinú žiadosť.

Dovolateľova mienka, že má nárok na odmenu preto, lebo úspešná žiadosť žalovaného z r. 2006 bola 96,5 % odpisom ním podanej žiadosti, nie je správna. Dovolateľ ako erudovaný advokát vie, že väčšina podaní na súd alebo orgány štátnej správy, či samosprávy má určité všeobecné náležitosti a nevyhnutnosť ich častého použitia má za následok existenciu formulárov. Úspešnosť podania je však závislá od špecifikácie predmetu podania a príloh, ktorými sa dôvodnosť kladného vybavenia doloží. A aj tým sa odlišovala žiadosť žalovaného od tej, ktorú podal žalobca.

Skutočnosť, že žalobca nemá v prípade svojho neúspechu nárok na odmenu, vyplýva aj z toho, že mandátna zmluva sa v čl. II, označenom ako odmena mandatára, výslovne odvoláva na vyhl. Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z.

Táto vyhláška v § 8 ustanovuje, že advokát má právo na dohodnutú podielovú odmenu len za predpokladu, že klient, s ktorým sa dohodli na poskytnutí právnych služieb za túto odmenu, mal plný úspech vo veci.

Na tomto základe odvolací súd dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú dané a keďže nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.»

15. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

16. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. I Obdo 43/2010 zo 14. decembra 2010 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje

dostatočne zistený skutkový stav, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B

K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a čl. 43 ods. 1 ústavy

19. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a základného práva na výsledky tvorivej duševnej činnosti podľa čl. 43 ods. 1 ústavy už uvedeným postupom a rozhodnutiami všeobecných súdov, finálne však rozsudkom najvyššieho súdu. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 43 ods. 1 ústavy sloboda vedeckého bádania a umenia sa zaručuje. Práva na výsledky tvorivej duševnej činnosti chráni zákon.

20. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 43 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva

z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a tiež aj základného práva podľa čl. 43 ods. 1 ústavy by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Keďže namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu nebolo porušené právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 18), nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 43 ods. 1 ústavy.

21. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

22. Keďže predmetným rozsudkom najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených práv, nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 1 ods. 2 a čl. 7 ods. 5 ústavy.

23. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2011